

Arrest

nr. 233 922 van 12 maart 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 2 december 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 november 2019 houdende enerzijds, een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en anderzijds, een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij werd op 3 november 2016 veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs en bendevoorming tot een gevangenisstraf van 5 jaar.

Zij werd opgesloten in de gevangenis en op 21 februari 2017 werd haar een vragenlijst overhandigd in het kader van het hoorrecht.

Op 12 november 2019 sprak de strafuitvoeringsrechtbank een vonnis uit tot toekenning van de voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied. Dit vonnis luidt onder meer als volgt:

“U boet heden één veroordeling uit wegens inbreuken op de drugswetgeving en bendevoering. U maakte meer bepaald deel uit van een organisatie die zich bezig hield met drugtrafik en drughandel. U bent hierdoor in de strafcategorie van 3 tot 5 jaar terecht gekomen en zal strafeinde bereiken op 26 januari 2021.

(...)

Daar waar u aanvankelijk aangaf in België te willen blijven, bent u ondertussen van idee veranderd. U wenst terug te keren naar uw land van herkomst Suriname, naar waar uw gezin u zal volgen; U kan aldaar terecht bij uw zus en kan er onmiddellijk tewerkgesteld worden.

Ingevolge uw veroordeling bent u 30.000 euro aan een geldboete en 5874 euro aan verbeurdverklaring verschuldigd. (...)

De rechtbank ziet actueel geen tegenaanwijzingen die zich verzetten tegen de gevraagde voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied. Mits naleving van de opgelegde voorwaarden zijn er immers voldoende waarborgen om het risico te vermijden op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten en het lastigvallen van de slachtoffers.(...)”

Op 14 november 2019 werd aan de verzoekende partij nogmaals een vragenlijst overhandigd in het kader van het hoorrecht. Op 18 november 2019 vulde de verzoekende partij deze vragenlijst in. Ze vermeldde onder meer haar familieleden, waaronder haar minderjarige kinderen, maar stelde eveneens:

“(...) Ik ga liever terug naar mijn land in plaats van in de gevangenis te blijven zitten. Dus geen probleem dan. Mijn kinderen hebben hun vader nodig niet vanuit de gevangenis maar wel van buiten. In Suriname zal ik een nieuwe start maken. Ik heb geen andere keus en als ik gesetteld ben zal mijn familie volgen.”

Op 20 november 2019 nam de verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies) ten aanzien van de verzoekende partij.

Op diezelfde dag legde de verwerende partij een inreisverbod op aan de verzoekende partij voor de duur van 15 jaar (bijlage 13sexies).

Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing betreft het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, en ze is als volgt gemotiveerd:

“Aan de Heer:

Naam: J.

Voornaam: R.

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Paramaribo

Nationaliteit: Suriname

Alias : G. Y. geboren op X te Saint Laurent du Maroni, Franse Guyana en van Surinaamse nationaliteit;

Y. G., geboren op X; J. R., geboren op X te Paramaribo, onderdaan van Franse Guyana;

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan vereniging van misdadigers en heling als mededader, feit(en) waarvoor hij op verzet op 30.06.2016 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 3 jaar + onmiddellijke aanhouding. Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen, poging tot misdaad en vereniging van misdadigers als mededader, feit(en) waarvoor hij op verzet op 03.11.2016 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 5 jaar + onmiddellijke aanhouding. Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten*.' Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan*. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip * ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid* valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote Kamer).

Betrokkene heeft twee vragenlijsten met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 21.02.2017 en 18.11.2019 en heeft een gesprek gehad met een migratiebegeleider op 21.02.2017. In de meest recente vragenlijst verklaart hij sinds 2010 in België te verblijven met zijn partner en zijn kinderen. Het begrip "gezinsleven** in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. Bovendien verklaart betrokkene terug te willen keren naar Suriname waar zijn familie hem zal vervoegen wanneer hij gesetteld zal zijn. Hij heeft geen noemenswaardige gezondheidsproblemen, vliegangst buiten beschouwing gelaten, net als iendereen zoals hij zelf zegt. Artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn in onderhavige beslissing dus niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene verklaart in de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 18.11.2019 sinds 2010 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde
Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan vereniging van misdadigers en heling als mededader, feit(en) waarvoor hij op verzet op 30.06.2016 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 3 jaar + onmiddellijke aanhouding. Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen, poging tot misdaad en vereniging van misdadigers als mededader, feit(en) waarvoor hij op verzet op 03.11.2016 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 5 jaar + onmiddellijke aanhouding. Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de

illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten'. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drughandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote Kamer).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn/haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn/haar arrestatie. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan vereniging van misdadigers en heling als mededader, feit(en) waarvoor hij op verzet op 30.06.2016 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 3 jaar + onmiddellijke aanhouding. Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen, poging tot misdaad en vereniging van misdadigers als mededader, feit(en) waarvoor hij op verzet op 03.11.2016 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 5 jaar + onmiddellijke aanhouding. Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drughandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten'. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drughandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer). Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene verklaart in de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 18.11.2019 sinds 2010 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene heeft twee vragenlijsten met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 21.02.2017 en 18.11.2019 en heeft een gesprek gehad met een migratiebegeleider op 21.02.2017. In de meest recente vragenlijst verklaart hij terug te willen keren naar Suriname waar zijn familie hem zal vervoegen wanneer hij gesetteld zal zijn. Hij heeft geen noemenswaardige gezondheidsproblemen, vliegangst buiten beschouwing gelaten, net als iendereen zoals hij zelf zegt. Artikel 3 van het EVRM is in onderhavige beslissing dus niet van toepassing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene

verklaart in de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 18.11.2019 sinds 2010 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen/haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij/zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken. Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Suriname.

In uitvoering van de deze beslissingen, gelasten wij, de gemachtigde van de Minister voor Volksgezondheid en Sociale Zaken, Asiel en Migratie, de verantwoordelijke van het veiligheidsdetachement van de Nationale luchthaven om betrokkene vanaf 29.11.2019 te doen opsluiten“

De tweede bestreden beslissing betreft het inreisverbod. Deze is als volgt gemotiveerd:

“Aan de Heer, die verklaart te heten*1*;

Naam: J.

Voornaam: R.

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Paramaribo

Nationaliteit: Suriname

Alias : G. Y., geboren op X te Saint Laurent du Maroni, Franse Guyana en van Surinaamse nationaliteit;

Y. G., geboren op X; J. R., geboren op X te Paramaribo, onderdaan van Frans Guyana

Une interdiction d'entrée de 15 ans est imposée pour la totalité du territoire Schengen. Si toutefois l'intéressé est en possession d'un titre de séjour en cours de validité délivré par un des états membres, l'interdiction d'entrée ne sera exécutoire que sur le territoire belge.

De beslissing tot verwijdering van gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 15 jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene verklaart in de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 18.11.2019 sinds 2010 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene heeft twee vragenlijsten met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 21.02.2017 en 18.11.2019 en heeft een gesprek gehad met een migratiebegeleider op 21.02.2017. In de meest recente vragenlijst verklaart hij sinds 2010 in België te verblijven met zijn partner en zijn kinderen. Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. Bovendien verklaart betrokkene terug te willen keren naar Suriname waar zijn familie hem zal vervoegen wanneer hij gesetteld zal zijn. Hij heeft geen noemenswaardige gezondheidsproblemen, vliegangst buiten beschouwing gelaten, net als iedereen zoals hij zelf zegt. Artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn in onderhavige beslissing dus niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn beslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan vereniging van misdadigers en heling als mededader, feit(en) waarvoor hij op verzet op 30.06.2016 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen

veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 3 jaar + onmiddellijke aanhouding. Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen, poging tot misdaad en vereniging van misdadigers als mededader, feit(en) waarvoor hij op verzet op 03.11.2016 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 5 jaar + onmiddellijke aanhouding. Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten'. 'Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid {...}; ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote Kamer). Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 15 jaar proportioneel."

Er werd een vlucht voorzien op 30 november 2019. De verzoekende partij is zonder verzet vertrokken.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt ambtshalve vast dat het beroep zonder voorwerp is in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 30 november 2019 werd gerepatriëerd. Aldus werd uitvoering gegeven aan de bestreden beslissing. Hierdoor is de bestreden beslissing uit het rechtsverkeer verdwenen.

De advocaat van de verzoekende partij erkent ter terechtzitting dat het beroep zonder voorwerp is in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

De middelen uit het verzoekschrift worden verder dan ook enkel besproken voor zover ze betrekking hebben op het inreisverbod.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het Kinderrechtenverdrag, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de hoorplicht, en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Zij licht haar enig middel toe als volgt:

"IV. MIDDELEN TEGEN HET INREISVERBOD

Middelen: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en schending van art. 8 van het EVRM en schending van het IVRK

Verzoeker kreeg een bijlage 13 sexies (inreisverbod) betekend.

Dat de beslissing van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal art. 8 van het EVRM en van het IVRK, geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Suriname en gedurende 15 jaar de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet mag betreden.

IV.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

De beslissing van verzoeker heeft een gebrek aan motivering, waardoor men de zorgvuldigheidsverplichting schendt (zie infra).

Uit al het bovenstaande blijkt duidelijk dat het dossier van verzoeker zonder de nodige zorgvuldigheid werd behandeld.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel:

"Wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld. "

Verzoeker verklaarde op zijn vragenlijst, afgenomen op 18.11.2019, dat hij wilde terugkeren. Dit werd hem aangeraden omwille van zijn reclasseringsdossier. Op deze manier kon hij uitgangsverloven aanvragen en een vervroegde invrijheidstelling.

Bovendien werd er onvoldoende rekening gehouden met het feit dat verzoeker 4 kinderen heeft (3 verblijvende in België en 1 verblijvende te Nederland). Bovendien onderhoudt hij een duurzame relatie met mevr. M. A. I.

Dit is dan ook zeer onredelijk en absoluut onaanvaardbaar.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Eerst en vooral dient er opgemerkt te worden dat er als volgt gemotiveerd wordt:

"In de meest recente vragenlijst verklaart hij sinds 2010 in België te verblijven met zijn partner en zijn kinderen.

...

De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan." (eigen markering)

In de vragenlijst, waarnaar verweerder zelf verwijst, antwoordt verzoeker op vraag 7 "Heeft u familie in België...", dat zijn partner en kinderen zijn familie zijn. Hij geeft vervolgens de namen, geboortedatum, telefoonnummers en het adres van zijn huidige partner. Op vraag 8 geeft hij de namen van al zijn kinderen, verblijvende in Antwerpen alsook in Nederland.

Hij heeft wel degelijk aannemelijk kunnen maken dat hij in België beschikt over een gezinsleven.

Dat deze beslissing getuigt van een ernstig gebrek aan afdoende motivering die de beslissing kan rechtvaardigen en dat ze verder absoluut niet pertinent is. Men heeft geen enkel belangrijk element in aanmerking genomen bij de beoordeling van het dossier van verzoeker. Er wordt niet de minste belangenafweging gemaakt.

Hieruit volgt dat de beslissing niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt. De motivering is niet pertinent en kan de beslissing niet rechtvaardigen, noch in rechte dragen.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht behelst ook de plicht om in feite een correcte uiteenzetting te geven en geen elementen in de beslissing op te nemen die niet stroken met de werkelijkheid!

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot zijn besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Hieruit blijkt dan ook dat de motivering m.b.t. het inreisverbod van 15 jaar onvoldoende is.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaalt het volgende: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vast gesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. "

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoeker alvorens een inreisverbod van dit kaliber op te leggen.

De motivering van dit arrest is natuurlijk ook van toepassing in huidig geschil zeker gezien de gevolgen van een inreisverbod van 15 jaar zodanig groot zijn. Er werd met geen van bovenstaande redenen rekening gehouden.

Zoals meegedeeld via de vragenlijst van verzoeker, heeft hij in België een duurzame relatie alsook biologische kinderen. Verzoeker heeft ook een kind in Nederland uit een vorige relatie. Hier werd niet de minste rekening gehouden. Hij deelde nochtans alle gegevens van zijn gezin en kind mee: de namen, geboortedatums, adressen.

Hier werd niet het minst onderzoek naar gevoerd.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Verwerende partij schendt dan ook in deze bestreden beslissing zwaar de motiveringsverplichting gezien zij niet afdoende verantwoorden waarom in casu een inreisverbod voor de termijn van 15 jaar opgelegd moet worden.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoeker. Verzoeker mag immers 15 jaar het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet betreden.

Verzoeker begrijpt dat er met zijn veroordelingen rekening wordt gehouden bij het opleggen van zo'n lange termijn, doch werd er geen rekening gehouden met het feit dat hij hier zijn familie en gezin heeft, dat hij voor hen wil zorgen en zijn kinderen wil zien opgroeien. Dit werd niet opgenomen in de beslissing, noch werd hiernaar enig onderzoek gevoerd. Ook de situatie m.b.t. zijn gezin dient opgenomen te worden in de belangenafweging voor het opleggen van een inreisverbod met een termijn van 15 jaar.

Zijn gezin verblijft in België waardoor hij hen onmogelijk kan opzoeken.

Verwerende partij weigert rekening te houden met alle en het geheel van elementen.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen.

Schending van de hoorplicht

Verzoeker werd gehoord via de invulling van een vragenlijst op 18.11.2019.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast;*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend.*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten/inreisverbod van 15 jaar opgelegd in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat de belangen van verzoeker ernstig worden aangetast aangezien hij wordt blootgesteld aan een schending van artikel 8 EVRM.

Aan verzoeker wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten/inreisverbod opgelegd tevens in toepassing van artikel 7, alinea 1, °4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten/inreisverbod uiteen te zetten.

Men heeft na het horen van verzoeker op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de elementen die in zijn gehoor naar boven zijn gekomen. Er werd nl. niets opgenomen in de beslissing over zijn duurzame relatie noch over zijn kinderen. Het is duidelijk dat de hoorplicht hier enkel gepercipieerd werd als loutere formaliteit en niet als procedureel element dat mee de beslissing vorm dient te geven, rekening houdend met alles wat in dit gehoor naar boven komt.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoeker indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

IV.2. Schending van art. 8 van het EVRM

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met zijn partner. Zij woonden reeds geruime tijd en effectief samen vooraleer verzoeker werd gearresteerd en overgebracht werd naar de gevangenis te Wortel. Dat verwerende partij hiervan op de hoogte is gezien verzoeker dit meermaals verklaarde in zijn vragenlijst.

In dit dossier wordt geen enkele belangenafweging gemaakt hoewel de fair - balance toets onontbeerlijk is bij het nemen van een beslissing om het grondgebied te verlaten. Men dient een afweging te maken tussen de belangen van de vreemdeling en die van de overheid bij het nemen van een uitwijzingsbeslissing. Indien men vaststelt dat de voordelen voor de overheid gering zijn ten opzichte van het voordeel voor de vreemdeling, dan dient men zich te onthouden van het nemen van een beslissing om het grondgebied te verlaten.

Ook een toetsing aan de mensenrechten zoals vastgelegd in het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is onontbeerlijk in onderhavig dossier. Met name artikel 8 EVRM dient grondig te worden onderzocht om na te gaan of deze bepaling niet geschonden wordt!

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

- 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu dient te worden opgeinerkt dat verwerende partij heeft nagelaten de stabiele en duurzame relatie die tussen verzoeker en zijn partner bestaat te onderzoeken en hieraan het nodige belang te hechten. Bovendien is men geheel voorbijgegaan aan het feit dat verzoeker samen met zijn partner reeds kinderen heeft. Men motiveert hierover dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt wel degelijk over een gezinsleven te beschikken.

Verzoeker heeft steeds samen gewoond met zijn partner en hun kinderen.

Tevens is DVZ sedert 2017 hiervan op de hoogte en beschikt men over deze informatie. Het is dan ook onbegrijpelijk dat hiermee geen rekening werd gehouden.

Het staat ontegensprekelijk vast dat verzoeker samen met zijn partner en hun kinderen een gezin vormt in de zin van artikel 8 EVRM. De motivering van verwerende partij waarbij men stelt dat verzoeker niet aannemelijk maakt over een gezinsleven te beschikken, mist elke feitelijke grondslag en getuigt van een ernstig gebrek aan onderzoek in dit dossier.

Het essentiële bestanddeel van het gezinsleven, is het recht om samen te wonen zodat familierelaties zich normaal kunnen ontwikkelen en zodat familieleden in elkaars gezelschap kunnen leven.

Bijgevolg is de vraag of er wel of geen "gezinsleven" bestaat in wezen een vraag die feitelijk afhankelijk is van het werkelijke bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden. Men dient daarom de facto familiebanden te bekijken conform de rechtspraak van het EHRM. Volgende feitelijke elementen vormen bij die beoordeling belangrijke toetsstenen:

- *Wonen de betrokkenen samen? Zelfs bij ontstentenis van enige wettelijke erkenning van het gezinsleven;*
- *De lengte van de relatie;*
- *De toewijding van het koppel naar elkaar door het hebben van kinderen;*

Uit de bestreden beslissing kan enkel worden afgeleid dat met geen van de belangrijke toetsstenen van artikel 8 EVRM rekening werd gehouden alvorens een beslissing te nemen. De genomen beslissing schendt manifest artikel 8 EVRM!

Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing is genomen.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen, maar dat dit in onderhavig dossier geenszins gebeurd is.

Een terugkeer naar het land van herkomst zou voor verzoeker zware gevolgen met zich meebrengen, vnl. op basis van zijn gezinsleven met zijn partner en zijn kinderen (zowel de kinderen in huidige relatie als deze uit een vorige relatie).

Hij wenst immers mee in te staan voor de opvoeding van zijn kinderen wat hij onmogelijk kan indien hij wordt gerepatriëerd naar Suriname, zeker gezien hem ook een inreisverbod van 15 jaar werd opgelegd. Hierdoor zou hij gedurende 15 jaar, het Schengengebied niet kunnen betreden. Hij kan om die redenen niet terugkeren naar Suriname, OOK NIET TIJDELIJK!

IV.3. Schending van het Internationale Verdrag betreffende de Rechten van het Kind (IVRK)

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

Alle kinderen van verzoeker hebben het recht om verzoeker te kennen en door hem te worden verzorgd, dit wordt expliciet verklaard in artikel 7, § 1 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

"Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd. "

De kinderen hebben recht op een relatie met verzoeker en aldus kan hij absoluut niet terugkeren naar Suriname en zijn kinderen achterlaten.

Hij wenst de zorg en opvoeding van zijn kinderen op zich te nemen van het moment dat hij ontslagen wordt uit de gevangenis, zowel deze van zijn huidige partner, als de kinderen uit zijn vorige relatie. Ook zorgt hij voor het kind van zijn partner, uit een vorige relatie, alsof het zijn biologisch kind is.

Tevens geldt artikel 9 van het Internationale Verdrag betreffende de Rechten van het Kind:

"1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun zuil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, ofioanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind. "

Dat het duidelijk is dat de kinderen van verzoeker het recht hebben een band met verzoeker, hun vader, te onderhouden en dat zij die kansen ook moeten krijgen!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders. Hier bestaat één uitzondering op: een scheiding is mogelijk als de bevoegde autoriteiten vinden dat dit noodzakelijk is in het belang van het kind.

Dat duidelijk mag blijken dat dit hier niet het geval is!

Bovendien sprak het Europees Hof zich reeds uit in een vergelijkbare zaak, nl: Case of Nunez v. Norway (Application no. 55597/09) - 28 June 2011

In dit arrest wordt het volgende vermeld:

§4. It is to be noted that from their birth in 2002 and 2003, respectively, until the City Court's judgment of 24 May 2007 in the custody case, the children had been living permanently with the applicant, who had also assumed their daily care since her separation from their father in October 2005. (...) As observed by the Supreme Court minority, together with the father, the applicant was the most important person in the children's lives.

§5. Also, an equally important consequence of the said judgment of 24May 2007 was that the children, who had lived all their lives in Norway, would remain in the country in order to live with their father, a settled immigrant.

§6. Moreover, in the assessment of the Supreme Court's minority, the children had experienced stress, presumably due to the risk of their mother's being expelled as well as disruption in their care situation, first by their parents' being separated, then by being moved from their mother's home to that of their father. They would have difficulty in understanding the reasons were they to be separated from their mother. Pending her expulsion and the two-year re-entry ban she would probably not return to Norway and it was uncertain whether they would be able to visit her outside Norway. The Court has taken note that, as observed by the Supreme Court's majority, Mr O. stated that, in the event that the applicant were to be expelled, he would facilitate contacts between the children and her, notably during summer

and Christmas holidays. According to the Supreme Court's majority, there was no reason to assume that it would not be possible to maintain contact between the children and the applicant during the expulsion period. Nevertheless, the Court observes that, as a result of the decisions taken in the expulsion case and in the custody case, the children would in all likelihood be separated from their mother practically for two years, a very long period for children of the ages in question. There is no guarantee that at the end of this period the mother would be able to return. Whether their separation would be permanent or temporary is in the realm of speculation. In these circumstances, it could be assumed that the children were vulnerable, as held by the minority of the Supreme Court.

Verwerende partij dient rekening te houden met de kinderen van verzoeker en faalt erin dit te doen! Integendeel zelfs! Verzoeker vermeldde de nodige gegevens op zijn vragenlijst doch hierover werd niets gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Het EHRM heeft in haar rechtspraak bevestigd dat het belang van minderjarige kinderen in overweging moet worden genomen bij de evenwichtsoefening die moet worden gemaakt wanneer een Overheid een beslissing moet nemen over een verblijfskwestie. Bij deze evenwichtsoefening dient men ook rekening te houden met de moeilijkheid die een minderjarig kind zal/kan ervaren bij een terugkeer naar het land van herkomst van zijn ouder (EHRM 3 oktober 2014, JEUNESSE t. Nederland)

Het Hof oordeelde als volgt:

"Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly involved by it."

(Eigen markering)

Het Hof wijst op artikel 3 IVRK dat stelt dat nationale instanties het belang van het kind als voornaamste overweging bij hun uitspraken moeten betrekken.

Ook artikel 24 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is noemenswaardig. Het bepaalt het volgende:

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. 18.12.2000 Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen C 364/13 NL

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

(Eigen markering)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erkent de directe werking van dit artikel waarbij de belangen van het kind een essentiële overweging moeten vormen. De Raad interpreteert deze bepaling in het licht van artikel 3 IVRK, waardoor dit ook geldt voor beslissingen die onrechtstreeks kinderen raken. Hoe dan ook staat het vast dat het belang van het kind een essentiële overweging is die nauwkeurig dient te worden onderzocht met daarin begrepen een "fair-balance" toets met respect voor de mensenrechten."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou

kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Waar de verzoekende partij de motieven van de tweede bestreden beslissing inhoudelijk betwist, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij stelt in haar enig middel dat zij in de vragenlijst van 18 november 2019 verklaarde dat zij wilde terugkeren. Er werd volgens de verzoekende partij onvoldoende rekening gehouden met het feit dat zij 4 kinderen heeft (3 verblijvende in België en 1 verblijvende te Nederland). Bovendien stelt zij een duurzame relatie te onderhouden met mevrouw M. A. I. De verzoekende partij stelt dat zij in de vragenlijst haar familie uitdrukkelijk vermeld heeft. Volgens haar heeft zij dus wel degelijk aannemelijk gemaakt over een gezinsleven te beschikken. Volgens de verzoekende partij werd hier niet de minste rekening mee gehouden. De verzoekende partij begrijpt dat er met haar veroordelingen rekening wordt gehouden bij het opleggen van de lange termijn van 15 jaar, maar er werd volgens haar geen rekening gehouden met het feit dat zij hier haar familie en gezin heeft, dat zij voor hen wil zorgen en haar kinderen wil zien opgroeien. Dit werd volgens de verzoekende partij niet opgenomen in de beslissing, noch werd hiernaar enig onderzoek gevoerd. De verzoekende partij stelt te zijn gehoord na invulling van de vragenlijst op 18 november 2019, maar voert toch de schending van de hoorplicht aan. Volgens de verzoekende partij heeft men na het horen op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de elementen die in haar gehoor naar boven zijn gekomen. Er werd volgens de verzoekende partij niets opgenomen in de beslissing over zijn duurzame relatie noch over zijn kinderen. Het is volgens haar duidelijk dat de hoorplicht hier enkel gepercipieerd werd als loutere formaliteit en niet als procedureel element dat mee de beslissing vorm dient te geven, rekening houdend met alles wat in dit gehoor naar boven komt. De verzoekende partij herhaalt dat zij mee wenst in te staan voor de opvoeding van haar kinderen, wat zij onmogelijk kan indien zij wordt gerepatrieerd naar Suriname, zeker gezien haar ook een inreisverbod van 15 jaar werd opgelegd. Alle kinderen van de verzoekende partij hebben volgens haar het recht om haar te kennen en door haar te worden verzorgd. De verzoekende partij verwijst naar artikel 7, § 1 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK). De verzoekende partij stelt dat zij de zorg en opvoeding van haar kinderen op zich wenst te nemen van het moment dat zij ontslagen wordt uit de gevangenis, zowel deze van haar huidige partner, als de kinderen uit haar vorige relatie. Ook zorgt zij volgens haar voor het kind van haar partner, uit een vorige relatie, alsof het haar biologisch kind is. De verzoekende partij verwijst tevens naar artikel 9 van het Internationale Verdrag betreffende de Rechten van het Kind.

Over de relatie, de kinderen, en het familieleven van de verzoekende partij in het algemeen bevat het inreisverbod de volgende motieven:

“Betrokkene heeft twee vragenlijsten met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 21.02.2017 en 18.11.2019 en heeft een gesprek gehad met een migratiebegeleider op 21.02.2017. In de meest recente vragenlijst verklaart hij sinds 2010 in België te verblijven met zijn partner en zijn kinderen. Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. Bovendien verklaart betrokkene terug te willen keren naar Suriname waar zijn familie hem zal vervoegen wanneer hij gesetteld zal zijn. Hij heeft geen noemenswaardige gezondheidsproblemen, vliegangst buiten beschouwing gelaten, net als iedereen zoals hij zelf zegt. Artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn in onderhavige beslissing dus niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn beslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat de verzoekende partij in haar aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk moet maken dat zij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. In casu is de tweede bestreden beslissing uiteraard geen gevolg van enige aanvraag van de verzoekende partij. De voornoemde motivering is echter een overvloedige motivering. De verwerende partij verwijst verder immers ook naar de verklaringen van de verzoekende partij zelf, waar zij zelf stelt terug te willen keren naar Suriname waar haar familie haar zal vervoegen wanneer zij gesetteld zal zijn.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 18 november 2019 het volgende verklaarde in de ingevulde vragenlijst:

“(…) Ik ga liever terug naar mijn land in plaats van in de gevangenis te blijven zitten. Dus geen probleem dan. Mijn kinderen hebben hun vader nodig niet vanuit de gevangenis maar wel van buiten. In Suriname zal ik een nieuwe start maken. Ik heb geen andere keus en als ik gesetteld ben zal mijn familie volgen.”

Op 12 november 2019 sprak de strafuitvoeringsrechtbank een vonnis uit tot toekenning van de voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied. Dit vonnis legt voorwaarden op voor de voorlopige invrijheidstelling van de verzoekende partij en luidt onder meer als volgt:

“U boet heden één veroordeling uit wegens inbreuken op de drugswetgeving en bendevoering. U maakte meer bepaald deel uit van een organisatie die zich bezig hield met drugtrafik en drughandel. U bent hierdoor in de strafcategorie van 3 tot 5 jaar terecht gekomen en zal strafeinde bereiken op 26 januari 2021.

(…)

Daar waar u aanvankelijk aangaf in België te willen blijven, bent u ondertussen van idee veranderd. U wenst terug te keren naar uw land van herkomst Suriname, naar waar uw gezin u zal volgen; U kan aldaar terecht bij uw zus en kan er onmiddellijk tewerkgesteld worden.

Ingevolge uw veroordeling bent u 30.000 euro aan een geldboete en 5874 euro aan verbeurdverklaring verschuldigd. (…)

De rechtbank ziet actueel geen tegenaanwijzingen die zich verzetten tegen de gevraagde voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied. Mits naleving van de opgelegde voorwaarden zijn er immers voldoende waarborgen om het risico te vermijden op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten en het lastigvallen van de slachtoffers.(…)”

Uit deze elementen blijkt dat de verzoekende partij zelf zeer duidelijk te kennen heeft gegeven de voorlopige invrijheidstelling te prefereren met als voorwaarde de verwijdering van het grondgebied, en dit boven een verblijf in de gevangenis in België. Zij heeft zelf bovendien als volgt verklaard, zoals blijkt uit de ingevulde vragenlijst op 18 november 2019: *“(…) maar ik ga liever terug naar mijn land in plaats van in de gevangenis te blijven zitten. Dus geen probleem. Mijn kinderen hebben hun vader nodig niet vanuit de gevangenis maar wel van buiten. In Suriname zal ik een nieuwe start maken. Ik heb geen andere keus en als ik gesetteld ben zal mijn familie volgen.”*. De verzoekende partij heeft dus zeer

duidelijk te kennen gegeven haar familieleden te willen verderzetten in Suriname. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig in huidig beroep de schending van haar gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, aangezien de strafuitvoeringsrechtbank de verwijdering van het grondgebied als voorwaarde voor voorlopige invrijheidstelling heeft opgelegd, en de verzoekende partij zelf uitdrukkelijk heeft aangegeven te willen terugkeren naar haar land van herkomst en haar familieleden daar verder te willen zetten. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij in de tweede bestreden beslissing onvoldoende rekening zou gehouden hebben met het gezinsleven van de verzoekende partij.

Wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, merkt de Raad op dat de verzoekende partij vooreerst zelf toegeeft dat zij werd gehoord. Zij verwijst daarbij zelf naar de ingevulde vragenlijst van 18 november 2019. Aan de hoorplicht op zich werd aldus wel degelijk voldaan. Volgens de verzoekende partij heeft men na het horen echter op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de elementen die in haar gehoor naar boven zijn gekomen. De verzoekende partij maakt echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk met welke elementen geen rekening zou gehouden zijn. Zoals uit voorgaande bespreking is gebleken heeft de verzoekende partij zelf uitdrukkelijk te kennen gegeven terug te willen keren naar haar land van herkomst en haar familieleden daar verder te willen zetten. Dat de verzoekende partij nu, in haar verzoekschrift, van gedacht lijkt te zijn veranderd en nu opeens toch hier haar gevangenisstraf wil uitzitten om nadien voor haar kinderen te zorgen en bij haar partner te zijn, doet hieraan niets af. De verzoekende partij heeft haar uitdrukkelijke wil om terug te keren en haar familieleden in Suriname verder te zetten zowel bij het bestuur als bij de strafuitvoeringsrechtbank duidelijk te kennen gegeven. Om dezelfde reden kan de verzoekende partij nu in haar verzoekschrift niet op dienstige wijze de schending aanvoeren van de artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waar zij telkens verwijst naar de belangen van de kinderen. De verzoekende partij heeft immers duidelijk te kennen gegeven haar gezin te willen laten overkomen naar Suriname om daar het gezinsleven verder te zetten.

De verzoekende partij maakt verder niet aannemelijk dat de verwerende partij geen rekening zou gehouden hebben met de specifieke elementen eigen aan haar geval.

De verzoekende partij betwist overigens geen van de overige motieven van de tweede bestreden beslissing, en deze blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU